

Handgeschreven

Het innerlijke rijk der zinnen

Gaisha III

Schrijver: Sanna Es
ISBN: 9789464358506

© Sanna Es 2021

© Vlamme verzinsels / Gaisha publications 2021

Alle rechten voorbehouden

18+ Dit boek bevat expliciet taalgebruik en is uitsluitend bestemd
voor volwassenen

Alle personages in Handgeschreven zijn fictief en elke gelijkenis
met bestaande personen, levend of niet, berust geheel op toeval

*V*alerie

Ongemakkelijk stijf

Valerie is woest en weer is het Raymond's schuld. Ze was al boos toen hij gisteravond niet met het eten thuis kwam, maar werd pas goed nijdig toen ze rond negen uur eindelijk een berichtje van hem kreeg. Een lastige klant? Het zal best. Belofte maakt schuld. Hij zou op tijd thuis zijn. Ze gooide het voor zijn voeten. Ook dat zijn beloftes op deze manier helemaal niets waard zijn. Raymond zei dat hij zijn best zou doen, hij heeft nooit gezegd dat het hem elke avond zou lukken. Hij is afhankelijk van klanten, collega's, deadlines. Bla-bla-bla.

Ze heeft het zo vaak gehoord. Werk, werk en nog eens werk. Het komt altijd op de eerste plaats. Lastige klanten ook. Raymond snauwde haar toe dat deze lastige klant toch maar mooi voor een flinke bonus zou zorgen. Kon ze nog meer jurkjes kopen voor een kind dat al genoeg kleding heeft en nog meer prullen om tentoon te stellen. Met moeite slikte ze de rest van haar woede in. 'Je had het me toch eerder kunnen laten weten?'

'Dat had gekund ja, maar dat heb ik niet gedaan. De tijd ging snel, voor ik het door had, was het negen uur, het spijt me oké. De volgende keer zal ik je op tijd bellen.'

Ze weet dat hij dat zal doen, de eerste keer, de tweede keer misschien ook nog. Daarna vergeet hij het weer en zal zij er een tijdje in stilte om zuchten. Zo gaat het altijd.

Ze wilde samen t.v kijken, maar hij zei dat hij de documenten nog één keer na moest lopen. Valerie keek dus alleen t.v, dronk twee glazen wijn en ging naar bed. Ze wilde juist haar boek weg leggen toen hij ook kwam. Een vermoeide zoen en hij viel in slaap. Gefrustreerd luisterde ze naar zijn ademhaling tot ze zelf ook wegdommelde.

Vroeg in de ochtend heerst de gebruikelijke chaos. Femke is een gymschoen kwijt, Milan haalt een rekenschrift onder uit

zijn tas met sommen die hij had moeten maken. Raymond ontbijt gehaast, geeft haar en de kinderen een snelle kus en verdwijnt, om twee minuten later weer binnen te komen stormen. 'Val! die klant van gisteren, hij komt vanavond eten en hij neemt iemand mee. Een uur of acht, dat gaat wel lukken toch? Maak maar iets bijzonders en zorg voor een goede wijn. Tot vanavond!'

Woedend loopt ze achter hem aan. Met een flinke vaart rijdt hij van de oprit af. Zijn telefoon neemt hij niet op en op haar boze berichten reageert hij sussend. Hij was het echt vergeten gisterenavond. Eerst hun ruzie, toen de papieren die hij nog door moest nemen. Hij was moe en dacht er pas weer aan toen hij in de auto wilde stappen. Hij snapt dat het kort van te voren is, maar dat is voor haar geen probleem toch?

Nu loopt ze door de supermarkt en gooit boos spullen in haar karretje. Ze wil naar Zoë, om de etalage in kerstsfeer te brengen. Haar vriendin reageert laconiek. 'Het komt wel Vleer, het is net december.'

Valerie vindt dat Zoë inzicht mist. Ze moet vooruit denken. In oktober al met kerst beginnen, in januari weer denken aan het voorjaar en pasen. Haar winkel kan het veel beter doen.

Een man met een klein meisje in zijn winkelwagen passeert haar en vraagt wat die spullen haar misdaan hebben. De vrolijke lach op zijn gezicht verdwijnt als ze hem kwaad aankijkt. 'Bemoei je met je eigen zaken.'

Ze vult haar kar, rekent af en brengt de boodschappen naar haar auto. Maak maar iets bijzonders zei Raymond. Ze maakt altijd iets bijzonders dus als hij dat zegt, bedoelt hij eigenlijk; sloof je maar uit. Alsof ze niets beters te doen heeft.

In het koffiehuis drinkt ze twee koppen cappuccino en ze eet er een gevulde donut bij. Later wandelt ze langs de andere winkels. In de winkel waar ze de rode jurk heeft gekocht, hangt een prachtige, zachtroze, zijden blouse en zonder twifelen haalt hem uit het rek. Als Raymond wil dat

ze zich uitslooft dan heeft ze ook iets moois verdiend. Ze zal haar haren opsteken en de ketting van haar oma dragen, met de kleine rozenknopjes. Raymond wil met haar kookkunsten pronken? Dan zal zij met zichzelf pronken.

~

Raymond bekijkt haar als ze beneden komt. De blouse heeft hij nog niet eerder gezien. De kleur staat haar mooi. Haar omhoog gestoken haar niet. Het maakt haar ouwelijk. 'Nieuwe blouse?'

'Ja, vind je hem leuk?'

'Hij staat je mooi.'

'Hebben Femke en Milan hun bord leeg gegeten?'

Hij knikt. Het is niet waar. Zodra Valerie naar boven verdween, schoof Femke haar bord van zich af. Ze had genoeg en ze wilde een toetje. Er was ijs. Milan nam nog snel een paar hapjes. Of hij ook ijs mocht. Raymond at de restjes van hun borden en schepte ijs in schaalpjes.

'Laat je je haar zo?'

Valerie knikt 'Ja, niet mooi?'

'Het maakt je ouder.'

Beledigd kijkt ze hem aan. 'Doe niet zo raar.'

Hij haalt zijn schouders op. Dan niet.

In de keuken wacht hij op zijn klant en gast van vanavond. Valerie dekt de tafel in de woonkamer. Ze gebruikt het kerstservies. Ze gebruikt het al jaren. Misschien wordt het tijd voor wat anders, dan geeft ze dit servies aan Zoë, voor haar winkel. Ze roept Raymond als de bel gaat. 'Doe jij open?'

Hij laat de gasten binnen. Wouter stelt de vrouw aan zijn zijde voor als Louisa, zijn assistent. Ze giechelt en en klopt op zijn arm. 'En zijn vriendin.'

Raymond stelt Valerie voor, nodigt uit te gaan zitten en vraagt wat ze willen drinken. Valerie schikt de servetten, steekt kaarsen aan en gaat naast Louisa zitten. Op tafel staan

wat kleine hapjes om de eetlust op te wekken. Raymond vergaat van de honger.

Tijdens het eten observeert hij Valerie. Ze heeft weer dat gemaakte lachje. Hij heeft het eerder bij haar gezien. Ze ziet er stijf uit, alsof ze niet op haar gemak is en ze drinkt snel, gaat ook snel praten. Louisa oogt een stuk vlotter. Vriendin en assistente, zei Wouter. Raymond gokt dat het laatste eerder kwam en dat het eerste niet lang zal duren. Hij heeft het vaker gezien. Het is ook nog niet lang zo. Hij ziet het aan de manier waarop ze naar Wouter kijkt. Ze koketteert en houdt in de gaten of hij wel om haar lacht, of hij haar wel ziet. Hij ziet het ook aan de bezitterige manier waarop Wouter naar haar kijkt. De directeur en zijn secretaresse. Het bekende verhaal. Hij is de baas, zij kijkt tegen hem op. Hij bepaalt wanneer zij de assistente is en wanneer de vriendin. Hij bepaalt ook wanneer het voorbij is. Valerie is duidelijk van hem onder de indruk en het irriteert Raymond mateloos.

Na het dessert vraagt Louisa of ze zich even op kan frissen. Valerie wijst haar de badkamer, ruimt af en schenkt nog een keer de glazen vol. Wouter houdt zijn hand boven het glas van Louisa. 'Ze moet nog rijden.'

Raymond ziet een nieuwsgierige schittering in Valerie's ogen. Wanneer Louisa terugkomt merkt Wouter op dat haar blouse niet goed in haar rok zit. Weer die schittering bij Valerie. Haar lach is hoog en schel. Hij vindt het geen prettige lach. 'Waarom lach je zo raar Val?'

Ze krijgt een kleur en stamelt. Het gesprek valt stil.

'Ik lach niet raar. Het is gewoon ... Ik lach niet raar!'

Ze gaat zitten en vraagt of iemand behoefte heeft aan koffie. Ze is weer stijf. Het lachje hoort hij niet meer.

Bijna telt niet

Raymond groeit door de woorden van zijn manager. Het is precies wat hij nodig heeft. Lovende woorden, omdat hij een grote klant binnen heeft gehaald. Anderen zouden een voorbeeld aan hem kunnen nemen. Niet dat anderen de woorden kunnen horen, maar dat vindt hij niet belangrijk. Geen woord meer over zijn zwakke prestaties van eerder dit jaar of over het feit dat hij deze grote klant bijna was kwijtgeraakt. Bijna telt niet.

Met grote stappen loopt hij naar buiten. Het is koud, maar de zon schijnt nog. Een mooie dag. Valerie zal blij zijn dat hij op tijd thuis is. Heel even dreigen de donkere wolken in zijn hoofd zijn stemming te verjagen. Valerie doet koeltjes sinds het etentje met Wouter en Louisa. Hij schudt zijn hoofd. Nee, vandaag kan niets zijn stemming verdrijven. Ook Valerie's kille houding niet. Hij heeft iets te vieren. Ze gaan uit eten en Femke en Milan gaan mee. Hij neemt bloemen mee en een dure fles wijn. Valerie kan lang in haar boze buien blijven hangen, maar dure goedmakertjes kan ze meestal niet weerstaan.

Thuis hangen Femke en Milan voor de tv. Valerie maakt de servieskast schoon. Op de eettafel staan twee grote kartonnen dozen. Ze hoort hem niet binnen komen. Femke veert op van de bank. 'Papa!'

Valerie kijkt verstoord op de klok. Waarom is hij zo achterlijk vroeg. Het is nog geen vier uur. Ze wilde klaar zijn voor hij thuis kwam. Raymond geeft haar een zoen, dan de bloemen. Roze met wit, een gemengd boeket. Dure bloemen. 'Wat ben je aan het doen?'

'Ruimen, dat zie je toch?'

'Zin om uit eten te gaan vanavond?'

Femke en Milan gillen van wel. Valerie schudt haar hoofd. 'Ik wil dit af maken en die dozen moeten naar Zoë.'

'Je kunt het morgen afmaken, dan breng ik de dozen weg. Wat zit er in?'

'Het oude serviesgoed.'

Raymond kijkt in de kast. 'Is dat nieuw?'

'Ja, dat zie je toch?'

Raymond ziet geen verschil. Het is wit, net als het vorige. Borden om van te eten, meer niet. 'Kom op Val.' Hij duwt een document onder haar neus. 'Mijn bonus en dat is nog buiten mijn eindejaarsbonus. Ik wil jullie mee uit nemen.'

Ze schudt haar hoofd en doet de kast dicht. 'Ik heb geen zin om uit te gaan. Neem Femke en Milan maar mee, er draait vast wel een leuke film ergens en ze zeuren al weken om de mac.'

Hij wil dat ze mee gaat. Naar een luxe restaurant. Met z'n vieren. 'Jezus Val, je kan toch gewoon blij voor me zijn, ik wil met jullie alledrie uit.'

'En ik heb geen zin.' Ze kijkt naar Femke en Milan. 'Willen jullie met je vader naar de film en de mac?'

Ze springen juichend van de bank en Valerie kijkt hem aan. 'Zie? Ze kunnen niet wachten.'

Raymond haalt zijn schouders op. 'Wat jij wil. Blijf jij maar hier, gezellig met je nieuwe servies.'

'Dat is precies wat ik van plan ben.'

'Dat is duidelijk. Kom jongens, jassen aan. We gaan wat leuks doen.'

'Zorg dat ze niet te veel snoepen.'

Hij schudt zijn hoofd. 'Ze mogen eten wat ze willen.'

Valerie ruimt op en zet de dozen in de garage. Ze heeft geen zin om naar Zoë te gaan. Niet vandaag. Morgenochtend. Raymond mag de kinderen naar hun clubs brengen. Hij wil zo graag wat leuks doen? Dan gaat hij de minder leuke dingen ook maar doen. Ze kijkt in de koelkast, eet een paar plakjes kaas en schenkt een glas wijn in. Ze hoeft niks. Raymond brengt de kinderen ook maar naar bed. Hij heeft geen flauw idee hoe hij haar voor schut heeft gezet. Die opmerking ten overstaan van zijn gasten. Ze hoort het hem weer zeggen. 'Waarom lach je zo raar Val?'

Achteraf deed hij wat lacherig over Wouter en Louisa, vooral over hun relatie. De directeur en de secretaresse. Valerie vond Louisa een leuke vrouw. Van Wouter was ze een beetje onder de indruk. Van de manier waarop hij naar Louisa keek en de dingen die hij tegen haar zei ook. Raymond zou dat nooit zeggen. Hij zou het niet eens zien. Raymond zou haar rustig met haar blouse uit haar rok laten lopen. Hij zegt dat ze er mooi uitziet, maar haar haren maken haar oud, haar lachje is raar. Het is hoe ze lacht en zelfs dat weet hij niet. Het was een domper op haar avond. Ze ging zich net een beetje op haar gemak voelen. Blij voor Raymond, blij dat hij deze klant had binnen gehaald. Ze kon zelfs weer een beetje trots naar hem kijken. Bijna. Maar bijna telt niet.

Femke houdt zijn hand vast. Milan rent voor ze uit, komt weer terug. 'Waar gaan we naar toe papa?'

Er draaien geen geschikte films. Niet vanavond. Genoeg films waar hij met Valerie naar toe had kunnen gaan. Geen films voor Femke en Milan. Femke trekt aan zijn hand. 'Ik heb het koud papa.'

Het is ook koud. Eerder vanmiddag voelde hij het niet. Het gevoel in zijn borst verwarmde hem, het idee dat Valerie zou ontdooien ook. Valerie maakt liever schoon en koopt liever spullen die ze niet nodig hebben. Een nieuw servies. Waarom? Er is niets mis met het oude servies. Het was een huwelijkscadeau. Een servies hoor je te gebruiken. En het hoort jaren mee te gaan. Hij ziet haar weer zitten in de roze blouse en met haar haren omhoog. De schittering in haar ogen als ze naar Wouter keek. Niet alleen haar lachje was anders, zij was ook anders. Haar bewegingen, haar maniertjes. Ze was niet zijn Valerie. Wel een kopie. Een slap aftreksel. Zoals ze dacht dat een man als Wouter interessant zou vinden. Is dat wat ze wil? Andere ogen, andere mannen? Hij zucht en steekt zijn handen in de zakken van zijn jack. 'Kom, de winkels zijn vanavond open. Jullie mogen wat leuk uitzoeken, alvast een beetje voor kerst.'

Femke vraagt wat een bonus is en hij legt het uit. Femke knikt. 'Net als op school, dan mag je wat uit de mand zoeken. Dat is ook een bonus.'

In de speelgoedwinkel kunnen ze allebei niet kiezen en Raymond merkt dat hij zijn geduld begint te verliezen. Uiteindelijk wil Milan een nieuw spel voor zijn spelcomputer. Femke zeurt om een lamp met glitters, en een tasje met kleine make-up. Raymond vindt het te duur voor zomaar tussendoor. Het moest een kleinigheidje zijn, iets leuks. Ze pruilt. 'Van mama mag het wel.'

Raymond betwijfelt het, maar moet toegeven dat hij geen flauw idee heeft. Valerie zegt hem wat hij moet kopen. Ze vertelt hem wanneer het tijd is voor de kapper, bepaalt welke kleuren zijn overhemden hebben. Wat hij de kinderen geeft en wat niet. Wat hij eet en wat niet. Of ze praten, of ze vrijen. Hoe ze het doen, wanneer. Ze regelt zijn leven zoals ze het leven van Femke en Milan regelt en ondertussen denkt ze aan andere mannen, laat ze de verhalen die Zoë haar vertelt in haar hoofd spelen. Ze behandelt hem als een klein kind, alsof hij zijn eigen beslissingen niet kan nemen. Alsof hij geen behoeftes heeft.

Hij koopt het spel, de lamp en het tasje en gaat wat met ze drinken in het grand café. Koffie en warme chocolademelk, met slagroom. Femke wil naar huis. Ze wil met haar make-up spelen, Milan met zijn spel.

'We gaan nog naar de mac, dan gaan we naar huis.'

Twee kindermenu's. Voor hem een beker frisdrank en een groot menu met twee extra hamburgers. Femke en Milan krijgen ruzie en gooien de frisdrank om. Het personeel is behulpzaam. Raymond verliest zijn geduld. Hij moet een leuke avond kunnen hebben met zijn kinderen. Als Valerie niet zo moeilijk had gedaan. Als zij niet over een film en de mac was begonnen. Hij had een leuke avond kunnen hebben. Met haar en met zijn kinderen. Bijna.

Maar bijna telt niet.

Zien Doen Voelen

Valerie wordt wakker van het kleine stemmetje van Femke.
'Mama!'

Ze is al uit bed en gaat naar haar dochter die huilend in bed zit. Een zure lucht komt haar tegemoet. Kots.

'Ik voel me niet lekker mama.'

Femke zit onder. Haar pyjama, haar haren, het beddengoed. Valerie brengt haar naar de douche en zet haar met pyjama en al onder de warme stralen. Het water spoelt de viezigheid weg. De natte pyjama gaat uit, Valerie wast haar haren.

'Blijf maar even staan, dan verschoon ik je bed.'

Gestommel op de gang. Raymond vraagt wat er aan de hand is. Het blauwe shirt zit strak om zijn buik, zijn haar staat overeind. Hij krabt aan zijn borst.

'Ze heeft overgegeven. Ik heb nog gezegd dat je ze niet moet laten snoepen.'

'Ze hebben niet ... Warme chocolademelk en een kindermenu, Val. Ik heb ze niet laten snoepen.'

'Ze zijn dat vette eten niet gewend. En ze moeten niet teveel melk drinken.'

'Je had het mij moeten laten doen, had me wakker gemaakt.'

'Ik was toch al wakker en ze riep mij. Zo gaat het sneller. Ga maar weer naar bed.'

Raymond draait zich om en gaat terug naar de slaapkamer waar hij op de rand van het bed gaat zitten. In zijn buik danst een leeg, vervelend gevoel. Hij wil iets eten. Hij blijft zitten en luistert naar Valerie's zachte stem. Hij verstaat niet wat ze zegt, maar het klinkt liefdevol en troostend. Het stemmetje van Femke geeft antwoord. Ook zacht en al minder huilerig. De wasmachine gaat aan, de douche uit. Voetstappen over de gang. Natuurlijk blijft ze even bij Femke.

Ze kijkt hem aan als ze weer terugkomt. 'Ze slaapt weer. Waarom lig jij niet in bed?'

Hij draait zich naar haar toe. 'Zeg wat je op je hart hebt Valerie. Je hebt het eerder gedaan. Ik weet dat je het kan.'

Valerie haalt haar schouders op. 'Er is niets. Ik ben moe, het is midden in de nacht.'

'Als er niets is, doe dan niet alsof er wel iets is!'

Valerie schrikt van zijn harde stem. 'Doe zachtjes. Ze slaapt net, als ze weer wakker wordt ...'

'Ik doe niet zachtjes! Ik ben verdomme in mijn eigen huis en praat zo hard ik wil!'

'Milan wordt ook wakker.'

'Dan worden ze wakker!'

'Nee! Je hebt drie dagen de tijd gehad om te zeggen wat je dwars zit. Nu kan het nog wel even wachten. Ga slapen.'

De leegte in zijn borst wordt heet en kokend opgevuld. Hij heeft drie dagen de tijd gehad!? Hij heeft gewerkt en zijn stinkende best gedaan om dat contract rond te krijgen.

'Jij zit me dwars! Je houdt al dagen je mond, alleen het hoognodige komt eruit of zaken die me totaal niet interesseren. Jij hebt drie dagen de tijd gehad en ik wil het nu van je horen!'

Valerie kijkt hem aan. Haar hoofd bonst. Ze wil slapen, gewoon helemaal niets meer horen en niets zeggen. Het beviel haar prima. 'Als ik het je moet vertellen, als jij niet weet wat ...'

'Ik heb geen glazen bol! En de laatste keer dat op jouw voorhoofd te lezen stond wat ... Oh, wacht even. Dat gebeurt nooit!'

'Niet zo sarcastisch. Dat past niet bij je.'

'Dat maak ik zelf wel uit! Ik ben geen kleuter. Jij hebt geen idee wat bij mij past, of wat mij bezig houdt. We praten nooit, omdat jij nooit wat zegt!'

Valerie pakt haar kussen. 'Weet je, ik slaap wel op de logeerkamer. Je bent jezelf niet, we praten morgen.'

'Dat bepaal jij niet! We praten nu! Desnoods de hele nacht. Het kan me niet schelen, slapen kan altijd.'

Valerie wil wegllopen. Raymond houdt haar tegen en gaat voor de deur staan. 'Je blijft hier!'

Ze kijkt naar hem en binnenin knapt er iets. Het komt naar buiten, als een lelijke, onsamenhangende stroom. Hij is kwaad? Ze zal hem vertellen hoe kwaad ze zelf is.

'Jij! Je komt een keer thuis met een bonus en daar moet ik dan blij om zijn!? Tevreden? Je zet me compleet voor schut tegenover wildvreemden en je hebt het niet eens door. Je wil dat ik praat, maar als ik praat dan zeg je dat het je niet interesseert. Ik was trots op je, dat heb je zelf verknald door je achterlijke opmerkingen. Je geeft me geen reden om trots te zijn als je mij en de kinderen behandelt alsof het niet uitmaakt, alsof we er net zo goed niet kunnen zijn. Je wilt dat ik trots op je ben? Geef me eerst maar eens een reden om trots op je te zijn!'

De woorden raken hem scherp. Valerie probeert zich in te houden, maar kan niet voorkomen dat haar stem hoog en schel wordt. Net als wanneer ze Milan op zijn donder geeft, of Femke een standje. Het maakt dat er een rode waas voor zijn ogen verschijnt. Een waas die zich heet en kloppend door zijn lichaam verspreidt. Hij rukt het kussen uit haar handen, en pakt haar bij haar schouders. 'Ik wil niet dat je trots op me bent! Jij wil een mannelijke vent, een man die zegt wat hij doet, die niet vraagt, maar neemt. Dan moet je stoppen mij te behandelen als een klein kind! Ik ben je man, geen kleuter die je kan vertellen wat hij moet doen en vervolgens kan straffen omdat hij het niet doet, Ik ben verdomme je man!'

Haar gezicht is dichtbij dat van hem. Wat hij voelt kent hij niet. Hij is boos, maar er zit een ander gevoel onder. Wat zei ze toen? Gewoon doen?

Hij zal haar laten voelen dat hij haar man is. Geen onmondige kleuter die simpele opdrachten niet tot een goed einde kan brengen. Ze wil dat hij doet? Ze kan het krijgen zoals ze het wil.

Valerie schrikt van de kracht in zijn armen als hij haar naar achteren duwt en een harde zet geeft. Ze valt op haar rug op het bed en hij gaat over haar heen zitten. Ze probeert hem van zich af te stompen. Hij houdt haar polsen vast en drukt ze boven haar hoofd in het matras. Haar rug trekt hol. De spieren in haar buik trekken samen. Een zachte tinteling glijdt door haar onderlijf. Met grote ogen kijkt ze hem aan, dan begint ze hem weer te duwen, zacht te stompen.

‘Nee Ray. Je bent jezelf niet. Ophouden, ik wil het niet.’ Hij legt een hand op haar mond en praat in haar oor. ‘Je wil dit wel, niet praten, gewoon doen. Je hebt het zelf gezegd.’ Ze schudt haar hoofd, hij gaat door. ‘Niets zeggen, het laten zien. Niets beloven, het bewijzen, ja toch Val? Dat is toch wat je zoekt in een echte man? Nemen wat van mij is, omdat het kan.’

Ze worstelt nog maar een beetje, haar ademhaling gaat snel. Raymond schuift haar nachthemd omhoog en haar benen uit elkaar. Haar nee is maar voor de vorm. Hij ziet het. Ze wil het. Ze wil dat hij neemt, omdat hij dat kan. Hij laat zien en doet. Hij is geen kleuter. Hij is een man. En hij wenst behandeld te worden als een man, zoals Valerie behandeld wil worden als een vrouw. Zijn vrouw.

Valerie ligt met haar hoofd tegen zijn borst. Haar lijf is vochtig, zijn is lijf vochtig. Aangenaam verdoofd. Ze wil naar hem kijken. Hij heeft zijn ogen dicht en ze zucht, legt haar hoofd weer neer. ‘Dat was ... Ray, dat was ...’

Hij legt zijn vinger tegen haar mond en trekt de dekens over hen heen. ‘Niks zeggen Val, gewoon helemaal niks zeggen.’